

KRVAVÝ MESIAC JO NESBØ

IKAR

JO NESBØ
KRVAVÝ
MESIAC

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

JO NESBØ
BLODMÁNE

Copyright © Jo Nesbø 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2022 by Jozef Zelizňák

Jacket design © 2022 by Emil Křížka

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8756-3

Kniha proroka Joela 2.31

Slnko sa zmení na tmu a mesiac na krv,
skôr než príde veľký a hrozný Pánov deň.

PROLÓG

„Oslo,“ povedal muž a dotkol sa perami pohára s whisky.

„Tam sa ti najväčšmi páči?“ spýtala sa Lucille.

Civel pred seba, zdalo sa, že chvíľu premýšľa nad odpoveďou, a napokon prikývol. Opäť podvihol pohár k perám a vtedy ho pozorne študovala. Bol vysoký, sediac pri barovom pulte ju prevyšoval o hlavu. Musel byť od nej, sedemdesiatdvaročnej, aspoň o desať, možno aj o dvadsať rokov mladší. U alkoholikov sa vek odhaduje ťažko. Jeho tvár aj telo pôsobili ako vyrezané z dreva: výrazné kosti, zreteľné tvrdé črty, bledá pokožka. Nos mu pokryla jemná sieť modrých žiliek, ktoré s podliatymi očami s dúhovkami farby vypratých riflí svedčili o živote prežitom do krajnosti. Pil aj padol nadoraz. A možno tak aj ľúbil, lebo v priebehu mesiaca, odkedy sa stal novým štamgastom v podniku *Creatures*, všimla si bolesť v jeho pohľade. Vyzeral ako zbitý pes vyhnaný zo svorky, vždy sedel sám celkom na konci barového pultu vedľa mechanického býka, ktorého si barman Ben ukoristil z nahrávania megaflopu *Urban Cowboy*, kde pracoval ako rekvizitár. Pripomínal im, že Los Angeles nestojí na filmových úspechoch, ale na smetisku finančných a ľudských zlyhaní. Viac než osemdesiat percent filmov prepadlo na celej čiare a prerobilo peniaze, mesto malo najvyšší podiel

bezdomovcov v USA – na úrovni indických veľkomiest typu Bombaj. Premávka dusila mesto, už zostávala len otázka, či skazu mesta ešte skôr nezavrhšia pouličná kriminalita, násilie alebo drogy. Navyše všetko spaľovalo slnko. Áno, tú odpornú kalifornskú zubársku lampu nikto nikdy nevyzol, nemilosrdne ničila krajinu a v jej svetle sa všetka bižutéria v tomto fejkovom meste trblietala ako skutočné diamanty, ako naozajstné príbehy úspechu. Keby len vedeli to, čo Lucille, ktorá stála na scéne. A za ňou.

Tento muž tam v nijakom prípade nestál, takých ľudí spoznávala na prvý pohľad. Neradila ho však ani medzi tých, ktorí obdivne, s nádejou alebo žiarlivo civeli na ľudí na scéne. Skôr pôsobil ako človek, ktorý to má na háku a rieši si svoje. Možno hudobník? V štýle Francka Zappu si produkuje vlastné nedostupné veci v pivnici v Laurel Canyone, nikto ho nikdy neobjavil – a zrejme ani neobjaví?

Chodil sem už nejaký čas, postupne sa začali s Lucille zdraviť kývnutím hlavy, neskôr prehodili aj pár slov, ako to robia dopoludňajší hostia v bare pre skutočných ožranov. Toto bolo prvý raz, čo si k nemu prisadla a pozvala ho na pohárik. Teda zaplatila drink, čo si už objednal, keď vide-la, ako mu Ben vracia kreditnú kartu s výrazom, ktorý jej prezradil, že je prázdna.

„A opätuje ti Oslo lásku?“ spýtala sa. „To je otázka.“

„Sotva,“ priznal. Prehrabol si nakrátko ostrihané hnedé vlasy s nádychom šedin a vtedy si všimla, že jeden prstenník mu nahradila kovová protéza. Nebol pekný chlap a na kráse mu nepridala ani jazva v tvare písmena j od kútika úst k uchu – akoby bol rybou chytenou na háčik. Vyžaroval však čosi škaredo-príťažlivé a trochu nebezpečné. Ako Christopher Walken či Nick Nolte. A mal široké plecia. Hoci to možno len tak vyzeralo, lebo zvyšok tela tvorili kosť a koža.

„Práve takí nás najväčšmi priťahujú,“ skonštatovala Lucille. „Tí, čo nám neopätujú lásku. O ktorých si myslíme, že nás začnú ľubiť, keď sa ešte trochu posnažíme.“

„Čo inak robíš?“ nevyšimľal si jej úvahy muž.

„Pijem,“ odvetila a podvihla svoj pohár s whisky. „A starám sa o mačky.“

„Hm.“

„Asi si sa chcel spýtať, kto som. A ja som...“ Odpila si z pohára, uvažujúc, ktorú verziu mu ponúkne. Tú pre verejnosť alebo tú pravdivú? Položila pohár a rozhodla sa pre pravdu, srať na to.

„Ako herečka som hrala jedinú veľkú úlohu. Júliu v najlepšej verzii *Romea a Júlie*, akú kedy nakrútili, hoci už upadla do zabudnutia. Neznie to ako veľká sláva, ale je to viac, než dosiahne väčšina hercov v tomto meste. Bola som trikrát vydatá, dvakrát za bohatých filmových producentov, ktorých som opustila s výhodnou dohodou o rozvode. Tretieho manžela som ako jediného aj ľúbila. Herec a adonis bez peňazí, bez disciplíny a bez svedomia. Utratil všetky moje peniaze a pustil ma k vode. Dodnes ho ľúbim, nech zhorí v pekle.“

Dopila zvyšok pohára, položila ho na pult a naznačila Benovi, že si ešte dá. „A keďže vždy podľahnem tým, ktorých nemôžem mať, investujem peniaze, čo nevlastním, na filmový projekt, ktorý láka veľkou rolou pre staršiu dámu. Projekt s inteligentným scenárom, s hercami, čo vedia naozaj hrať, a s režisérom, ktorý chce prinútiť ľudí k zamysleniu, skrátka projekt, aký všetci rozumní ľudia okamžite označia za odsúdený na neúspech. To som ja, zasnená nula a typická obyvateľka tohto mesta.“

Muž s jazvou sa usmial.

„Fajn, stačilo sebaironie,“ vydýchla. „Ako sa voláš?“

„Harry.“

„Harry, ty toho veľa nenahovoriš.“

„Hm.“

„Si Švéd?“

„Nór.“

„Utekáš?“

„Vyzerám tak?“

„Áno. A vidím prsteň. Od ženy?“

„Je mŕtva.“

„Aha. Utekáš pred smútkom.“ Lucille podvihla pohár na pozdrav. „Chceš vedieť, ktoré mesto mám najradšej? Toto, Laurel Canyon. Nie terajšie, ale z konca šesťdesiatych rokov. Vtedy si tu mal byť, Harry. Ak si už vôbec bol na svete.“

„To som pochopil.“

Kývla k zarámovaným fotografiám na stene.

„Kľučku si tu podávali tí najlepší hudobníci. Crosby, Stills, Nash a... Ako sa volali tí poslední?“

Harry sa opäť usmial.

„The Mamas and the Papas,“ pokračovala. „Carole King. James Taylor. Joni Mitchell.“ Pokrčila nos. „Vyzerala aj vystupovala ako dievča z nedeľnej školy, ale dala väčšine z tých, ktorých som menovala. Ešte aj do Leonarda zaryla pazúry, strávil tu s ňou nejaký mesiac. Na noc som si ho od nej požičala.“

„Leonarda Cohena?“

„Presne toho. Zlatý chlap. Naučil ma písať verše v rýmoch. Väčšina ľudí vraj robí chybu, keď začne jednou dobrou vetou a napíše niečo napoly dobré so silným rýmom v ďalšom verši. Trik je začať tým silným rýmom, vtedy si ho nikto nevšimne. Keď si prečítaš peknú vetu *Your hair on the pillow like a sleepy golden storm* a potom – aby sa to rýmovalo – nasleduje banálna veta *We made love in the morning, our kisses deep and warm*, zničil si ju. Ale ak zmeníš poradie a napíšeš *We made love in the morning, our kisses deep and*

warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm, obe vety získajú prirodzenú eleganciu. Tak to vnímame pod dojmom, že básnik uvažuje v poradí, v akom píše. Niet divu, ľudia tak majú nastavené myslenie – to, čo sa deje, je výsledok toho, čo sa odohralo, a nie naopak.“

„Hm, takže to, čo sa deje, je výsledok toho, čo sa odohrá?“

„Presne, Harry! Chápeš?“

„Nie som si istý. Máš príklad?“

„Jasné.“ Obrátila do seba obsah pohára. Musel zachytiť čosi v jej tóne, lebo si všimla, ako zdvihol obočie a pohľadom rýchlo skontroloval podnik.

„Teraz ti hovorím, že dlhujem peniaze za filmový projekt,“ povedala a vyzrela cez špinavé okno s napoly stiahnutými žalúziami na zaprášené parkovisko pred barom. „Nie je to náhoda, ale výsledok toho, čo sa má stať. Vedľa môjho auta totiž parkuje biely Chevrolet Camaro.“

„Sedia v ňom dvaja muži,“ prikývol. „Už tam stojí dvadsať minút.“

Prikývla. Harry jej práve potvrdil, že sa nemýlila, keď uvažovala o jeho profesii.

„Dnes ráno som to auto videla pred domom hore v Canyone,“ pokračovala. „Nešokovalo ma to. Ved' ma varovali, že pošlú gorily. Chlapov, pre ktorých zákony nie sú najpodstatnejšie. Moja pôžička išla takpovediac mimo banky. Keď teraz vyjdem k svojmu autu, zrejme sa mi pokúsia prihovoriť. Predpokladám, že sa naďalej uspokojia s varovaním a vyhrážkami.“

„Hm. Prečo mi to hovoríš?“

„Lebo si policajt.“

Opäť to zdvihnuté obočie. „Som?“

„Môj otec bol policajt, ste na celom svete rovnakí. Prosím, odprevaď ma von. Ak začnú na mňa kričať alebo sa

mi vyhrážať, vyjdi pred dvere a... Jednoducho vyzeraj ako policajt, nech vypadnú. Som si takmer istá, že mi nič neurobia, ale neuškodí, ak dáš na mňa pozor.“

Harry sa na ňu skúmavo zahľadel. Potom prikývol.

Lucille to prekvapilo. Nenechal sa prehovoriť príľahko? Zároveň ju čosi v jeho pohľade presvedčalo, že mu má dôverovať. Hoci verila aj adonisovi. Režisérovi aj producentovi. Vždy verila všetkým.

„Idem,“ oznámila.

Harry Hole držal v ruke pohár. Načúval tichučkému praskaniu roztápajúcich sa ľadových kociek v pohári. Neodpil si. Bol na mizine, na konci cesty, rozhodol sa, že natiahne pôžitok z tohto drinku čo najdlhšie. Pohľadom spočinul na fotografii za barovým pultom. Charles Bukowski, jeden z najobľúbenejších autorov jeho mladosti, na námestí pred Creatures. Ben mu prezradil, že pochádza zo sedemdesiatych rokov. Bukowski akoby pri východe slnka objímal okolo pliec kamaráta, obaja v havajských košeliach, so zahmleným pohľadom s bodkami namiesto zreničiek a s víťazoslávnym úškrnom, ako keby práve dobyli severný pól po extrémne vyčerpávajúcej ceste.

Harry sa zastavil pohľadom na kreditnej karte, ktorú mu na pult hodil Ben.

Prázdny. Vyčistený. Nič už nemal. *Mission accomplished*. Misia splnená. Práve toto si predsavzal, piť, až kým mu nič nezostane. Peniaze, dni ani budúcnosť. Už len potreboval nájsť dosť odvahy – alebo zbabelosti –, aby to celé dokončil. Pod matracom v izbe penziónu ukrýval berettu. Kúpil si ju za dvadsaťpäť dolárov od bezdomovca, ktorý býval v modrom stane pri Skid Row. Mal v nej tri guľky. Vzal kreditku do dlane, objal ju prstami, zvrtol sa a vyzrel

z okna. Sledoval, ako pani vykročila na parkovisko. Bola taká malá. Čiperná, krehká a silná ako vrabec. Běžové nohavice a zladená krátka bunda. Z jej archaického, ale vkusného odevu žiarili osemdesiate roky. Takto napochodovala do baru každé dopoludnie. Vo veľkom štýle. Pre publikum v počte dvaja až ôsmi ľudia.

„*Lucille is here!*“ zvykol Ben ohlásiť jej príchod a bez opýtania namiešal tradičný jed, whisky *sour*.

Vstupom do miestnosti však Harrymu nepripomínala jeho mamu, ktorá zomrela v onkologickej nemocnici, keď mal pätnásť rokov. Uštedrila mu vtedy prvú ranu do srdca. Oslovoval ho Lucillin pokojný, usmievavý a zároveň smutný pohľad dobrej, ale rezignovanej duše. Empatia, ktorú prejavovala druhým, keď sa pýtala na najnovšie správy týkajúce sa ich trampôt so zdravím, ľúbostného života či osudov najbližších. Navyše brala ohľad na Harryho, keď ho nechala v pokoji sedieť pri barovom pulte na druhom konci miestnosti. Mama, málovravná žena, predstavovala rodinný maják, nervové centrum, poľahovala nitky tak diskkrétne, až by človek poľahky uveril, že o všetkom rozhoduje otec. Mama s jej bezpečnou náručou, čo vždy rozumela a ktorú miloval nadovšetko, a preto sa stala jeho Achillovou pätou.

Ako vtedy v druhej triede, keď sa ozvalo nesmelé klopanie na dvere a za nimi stála ona s desiatou zabudnutou doma. Harry sa automaticky rozžiaril, keď ju zbadal, no len čo začul smiech jedného zo spolužiakov, zúrivý vybehol z triedy a vynadal jej, že ho strápnuje. Nech hneď odíde, nepotrebuje desiatu.

Len sa naňho smutne usmiala, podala mu zabalený chlebič, pohladkala ho po líci a odišla. Nikdy sa pred ním o tom nezmenila. Jasné, že pochopila, ona predsa rozumela vždy. A keď si neskôr ten večer líhal, pochopil aj on. Ona v ňom nevyvolala zlý pocit, ale fakt, že všetci videli jeho

lásku a zraniteľnosť. Neskôr sa jej chcel viackrát ospravedlniť, pripadalo mu to hlúpe.

Na parkovisku sa zdvihol kúdol prachu a na okamih zahalil Lucille. Videl, ako sa dvere spolujazdca na bielom camare otvorili a vystúpil z nich muž v slnečných okuliaroch a v tričku s golierom. Zastal tak, že zablokoval Lucille cestu k jej autu.

Harry čakal, že ju osloví, ale muž k nej mlčky priskočil, schmatol ju za rameno a začal ju ťahať k svojmu autu. Harry sledoval, ako sa jej opätky zarývajú do kamienkov. A v tej chvíli si všimol, že camaro nemá americké ešpézety. Ihneď zoskočil z barovej stoličky, rozběhol sa k dverám a otvoril ich lakťom. Oslepili ho slnečné lúče, takmer spadol z posledných dvoch schodíkov. Uvedomil si, že nie je ani náhodou triezvy. Nasmeroval si to k dvom autám. Oči si pomaly privykali na svetlo. Za parkoviskom na druhej strane cesty hadiacej sa po zelenej stráni stál zaprášený obchod, no okrem muža a Lucille nevidel nikoho.

„*Police!*“ zareval, aby ju muž pustil. „*Let her go!*“

„*Please stay out of this, sir,*“ požiadal ho muž, aby sa do toho nemiešal.

Harry pochopil, že musí mať podobnú minulosť ako on, len policajti sa vyjadrujú slušne v takýchto vypätých situáciách. A zároveň si uvedomil, že sa nevyhne fyzickému kontaktu. Najdôležitejšie pravidlo v boji zblízka je jednoduché: nečakať. Ten, kto zaútočí prvý a s maximálnou agresiou, vyhráva. Preto nespomalil. Muž určite pochopil jeho zámer, lebo pustil Lucille a siahol za chrbát. Potom švihol rukou pred seba. Harry ihneď spoznal ligotavú pištoľ. Mieril naňho Glock 17.

Harry spomalil, no kráčal ďalej. Zameral sa na mužovo oko nad pištoľou. Hlas mu takmer prehlušila dodávka na ceste.

„Bežte tam, odkiaľ ste prišli, pane. Ihneď!“

Harry nezastal. Uvedomil si, že v ruke stále drží kreditnú kartu. Takto teda skončí? Na zaprášenom parkovisku v cudzej krajine, v záplave slnečného svetla, na mizine a pripitý, pri pokuse spraviť to, čo nevedel urobiť pre svoju mamu, pre nikoho z ľudí, na ktorých mu kedy záležalo?

Privrel oči a pevne zovrel prstami kreditku. Dľaň vytvarovala dláto.

Hlavou mu prebleskol názov piesne od Leonarda Cohena, z ktorej nesprávne citovala: „*Hey, that's no way to say goodbye.*“ Takto sa zbohom nedáva.

Ale áno, dáva sa.

1/

Piatok

Bolo osem hodín, prešla polhodina od západu septembrového slnka nad Oslom a trojročné deti mali už spať.

Katrine Brattová si vzdychla a zašepkala do telefónu: „Nevieš zaspať, zlatko?“

„Babka spieva zle,“ vzlykol detský hlas. „Kde si?“

„Musela som vybehnúť do práce, láska, ale čoskoro budem doma. Mám ti chvíľu spievať ja?“

„Áno.“

„Ale zatvor očká.“

„Áno.“

„Fliačika?“

„Áno.“

Katrine začala hlbokým hlasom spievať melancholickú pesničku.

Fliačik, Fliačik, capko môj, myslí na svojho chlapčeka.

Netušila, prečo sa deti už toľko storočí nechávajú najlepšie čičiť príbehom o vyplašenom chlapcovi, ktorý sa čuduje, prečo Fliačik, jeho najobľúbenejší capko, neprišiel domov z paše, a bojí sa, že ho zožral medveď a jeho zvyšky sa povalujú niekde v lese.

Už po prvom verši však počula, že Gert dýcha pravidelnejšie a hlbšie, a po druhom sa ozval v slúchadle svokrin šepot.

„Spí.“

„Ďakujem,“ zašepkala Katrine, ktorej už od čupenia trpeli stehná. „Prídem čo najskôr.“

„Máš čas, moja. Ja ťa ďakujem tebe, že nás tu chceš mať. V spánku sa tak veľmi podobá na Bjørna.“

Katrine prehltna. Na toto nikdy nevedela reagovať. Nie preto, že by jej Bjørn nechýbal alebo by ju netešilo, keď ho jeho rodičia videli v Gertovi. Dôvod bol prostý: nebola to pravda.

Pokúsila sa skoncentrovať.

„Celkom drsná uspávanka,“ usmial sa Sung-min Larsen, ktorý si čupol k nej. „*Možno už ležiš niekde mŕtvy?*“

„Viem, ale inú nechce,“ mykla plec om Katrine.

„Tak je dobre,“ usmial sa jej kolega.

Katrine prikývla. „Premýšľal si niekedy, prečo deti očakávajú bezpodmienečnú lásku rodičov bez toho, aby im ju niečím odplatili? Ako deti sme v princípe paraziti. Keď vyrastieme, veci sa od základov zmenia. Kedy presne podľa teba prichádzame o presvedčenie, že nás môžu bezpodmienečne milovať len za to, že sme?“

„Pýtaš sa, kedy ho stratila ona?“

„Áno.“

Sklopili zrak na mŕtve telo mladej ženy v tráve. Nohavice a nohavičky mala stiahnuté k členkom, ale zips na tenkej bunde zapnutý po krk. Tvár – obrátená k hviezdnej oblohe – sa v svetle policajných reflektorov zdala kriedovo-biela. Mejkap sa jej niekoľkokrát roztliekol a opäť zaschol. Vlasy zničené bieliacimi prostriedkami sa jej lepili na tvár. Pery jej nadúval silikón a umelé mihalnice odstávali ako markíza nad okom, zatlačeným do očnej diery.

To oko už nevidelo svet. Mihalnice by zakrývali aj druhé oko, keby namiesto neho nezostala iba prázdna dutina. Možno všetok ten nerozložiteľný plast spôsobil, že mŕtvoľa sa zachovala vcelku dobre.

„Predpokladám, že ide o Susanne Andersenovú,“ ozval sa Sung-min.

„Aj ja,“ prisvedčila Katrine.

Dvaja vyšetrovatelia pochádzali z rôznych oddelení, ona z násilných trestných činov pri policajnom okrsku v Osle, on z Kriposu. Dvadsaťšesťročná Susanne Andersenová bola sedemnásť dní nezvestná, naposledy ju zachytili bezpečnostné kamery na stanici metra Skullerud, asi dvadsať minút chôdze od miesta, kde ju teraz našli. Jedinou stopou po druhej nezvestnej žene, dvadsaťsedemročnej Bertine Bertilsenovej, bolo jej opustené auto na parkovisku v Grefsenkollene, výletnej oblasti na druhom konci mesta. Žena pred nimi mala plavé vlasy ako Susanne na záberoch kamier, kým Bertine bola podľa výpovedí príbuzných a priateľov v súčasnosti brunetka. Mŕtvola okrem toho nemala ani jedno tetovanie na nahom tele, kým Bertine si údajne dala na členok vytetovať logo Louis Vuitton.

September bol dosiaľ chladný a suchý a sfarbenie pokožky mŕtveho tela – modrá, fialová, zelená a hnedá farba – zodpovedalo tomu, že ležalo v lese už tri týždne. To isté platilo aj pre smrad spôsobený produkciou plynov v tele, ktoré postupne unikali zo všetkých telesných otvorov. Katrine si všimla biely ostrovček riedkych chĺpkov pod nosovými dierkami: huby. Vo veľkej rane na krku ložili žltobiele slepé larvy múch. Katrine to videla už toľkokrát, že ani nereagovala. Larvy múch sú napriek všetkým úskaliam – citujúc Harryho – rovnako verné ako fanúšikovia Liverpoolu. Vynoria sa bez ohľadu na čas, miesto, počasie a silu vetra na minútu presne, pritiahnuté smradom dime-tyltrisulfidu, ktorý začne telo vylučovať od okamihu smrti. Samičky nakladú vajíčka, už o pár dní sa z nich vyliahnú larvy a pustia sa hodovať v rozkladajúcom sa mäse. Zakuklia sa a kukly sa menia na muchy, ktoré hľadajú mŕtvoly,

kam by mohli naklásať svoje vajíčka. Po mesiaci sa ich životný cyklus končí. Taký je kolobeh ich života. V podstate podobný nášmu, zamyslela sa Katrine. Vlastne nie nepodobný môjmu.

Katrine sa poobzerala okolo seba. Technici v bielom sa pohybovali ako nehlučné príznaky medzi stromami a vrhali škaredé tieň vždy, keď svet ožiarili svetlá ich bleskov. Les Østmarky sa tiahol desiatky kilometrov až k švédskym hraniciam. Mŕtve telo našiel bežec. Lepšie povedané bežcov pes, ktorý smel pobehovať bez vôdzky a zmizol z úzkej cestičky do lesa. Už sa zotmelo a bežec s čelovkou ho nasledoval. Snažil sa ho privolať a napokon ho našiel brechať pri mŕtvoľe. Brechot síce nespomenul, ale Katrine si ho domyslela.

„Susanne Andersenová,“ zašepkala, netušiac komu. Možno mŕtvej, ktorá hľadala útechu a ubezpečenie, že ju konečne našli a identifikovali.

Príčina smrti sa zdala jednoznačná. Cez jej štíhly krk sa ako úsmev ťahala rezná rana. Väčšinu krvi skonzumovali larvy múch, rôznych hmyz a možno iné zvieratá, ale na jednom z kmeňov a v kríkoch našli ešte zvyšky stôp vystrekutej krvi.

„Zabil ju tu,“ usúdila.

„Vyzerá to tak,“ prikývol Sung-min. „Podľa teba ju aj znásilnil? Alebo ju zneužil po smrti?“

„Zneužil ju následne,“ odvetila Katrine a zasvietila baterkou na Susannine ruky. „Nemá zlámané nechty, nijaké stopy po boji. Dám to však cez víkend prešetriť súdnym lekárom. Vypočujem si ich názor.“

„Pitva?“

„To stihneme najskôr v pondelok.“

Sung-min si vzdychol. „A potom je už len otázkou času, kedy niekde na Grefsenkollene nájdeme znásilnenú a podrezanú Bertine Bertilsenovú.“